

Stranddroveren paa Asdal.

A. J. S. Friis.
(Fort. fra forr. No.)

—
Ogsaa her skalde dette Middel gjore godt; men Venken var stærkere end Fløjet, og Hr. Mads træf Karl Polse som en Villde paa den fortæste Fortiviolelse.

Ned billig Forundring og den indreligte Deltagelse hørte Hr. Mads Midderens Beretning om det passerede, og glemte ikke at sige Midderen, at det Helle kom af, at han havde slæbet den flibudne Præst ihjel.

At slaa en Strandingsmand ihjel, er hændte Hr. Mads for en forigelig Nodvindighed, som han meget ofte sogte, for at Bedomme, at gjøre saa usikkelig for alle Parter som mulig, idet han altid gav den Døende Absolution, naar et heligt Tilfælde forte ham ned paa Stranden, medens Rovneret fandt Sted, men at slaa en Præst for Panden som en simpel Matros — det var den største af alle uantelige og uantelige Synder.

Midderen forsikred i sand Anger og Quæsse, at han ogsaa gjerne havde lader ham leve, dersom han blot havde vidst, at Skiner ikke indeholdt andet — end en lumpen Kobberlænke, noget Hr. Mads stilig indrammede Sandheden af, men nu var det for stildig at belægge sig derover, og man maatte bare se at faa Midderen stilt ved samme Venkes Gjensærd, som Hr. Polse talde det.

Vien her til viste Præsten selv intet Raab i Øjeblikket, siden ej engang Fleksle, som han havde hjulpet, og han foresglod derfor Midderen, at han skalde foreslægge Bistopen i Borglum Sagen, til hvem desaarsag tilbød sig at rejse, efterom Hs. Højværdighed netop var en Mand, der var inde i alle Strandingsfager og deres blodige Konsekvenser.

"Ja, havde jeg blot ikke embragt Munken," iftaklede Midder Polse i den største Skade, "saa kunde det være godt nok; men nu satter han mig oveniabet i Van, og saa bliver det Sidste verre end det Hørste. Rej, Præst, Du maa også sat selv finde paa Raab, Du kan nok, om Du for Auvor vil. Tid Du ikke Oliestyren, den gruelige Peter, manet nedude paa Hirschats? Jeg giver Dig mit bedste Spanb Stube, om Du frier mig fra denne Djævels Vanke. — Alle fromme Helgen tilgiv mig mine Ord."

Saa lovede da Hr. Mads at se at hjælpe den arme Polse, men vare sig nu, at han ikke vidste noget godt Raab i en Hatt, eller at han tankte, at det Helle maaeste ordnedde sig af sig selv, eller at han endelig i Stihed undie sin gode Ven den Klemme, hvori han var, fordi han havde slæbet hans Kollega for Panden, saa forlod der trods Midderens daglige Paamindelser en hel Maaned, inden Hr. Mads etter lod høre fra sig, og i den Tid havde en ny Ulykke ramt den arme Midder; thi som Alden en Nat etter blusshede lyftigt i Taarnet, stod dette paa en Gang i Brand, og det var fun med yderst Nod, at selve Gaarden blev frejst fra Ødelæggelse.

"Jeg skal ikke alene være tanket paa Haand og God," sulttede Midder Karl, "men nu skal jeg ogsaa miste enhver Udgift til at faa mine lovlige Indtagter, ligesom andre Godfolk — det maaer jeg grangivelig," og Polses Fortiviolelse blev om nylig endnu større.

Endelig kom da Hr. Mads og sagde ham, at det var aabenbaret ham, at Venken harde været brugt til at binde St. Pauls med, og at den allerkost maatte findes, hvilket let kunde ske, da der hver Nat brandte Lys paa det Sted i Graven, hvor den laa nedsatet. Dette Forlængende fandt Polse meget naturligt.

Præsten forbød ham dernæst oftere at brænde Tid paa Taarnet for at vildbede Stibbrudne, men blot nojes med det, som "ved Guds Raabe" i Storm og Tystning kom paa Land. Det fandt han ryde med Nette, selv om han stundom saa sig nødsaget til at tage det med blodig Haand fra de strandede Sofolk. Da Hr. Karl allerede var blevet fortrolig med denne Tanke paa Grund af den stedfundne Idebrand, gav han ogsaa med et Gul sit Minde derigtil, men da Hr. Mads endelig foreslog, at den myrdede Munks Ven skulle optages og højstideligt nedskæres i et Kapel, som Hr. Polse i den Anledning skulde bygge og udstryre paa sin Befortning, syntes dette Vilkaar ham temmelig drog og han spurgte derfor i et Spagærdighed, om det ikke lunde være nok med Begravelsen alene, naar han med det samme gav et Par Lys til Horne Kirke.

En Aften af den usynlige Vanke bragte ham imidlertid snart paa andre Kanter, og da det var Præsten ligegyldigt, hvor Kapellet blev bygget, saa bestemte Hr. Karl Polse sig til, at gjøre sig sin Bob saa nytlig som mulig og lægge det i et ved Gaarden, for at det ogsaa fandt stiene til Brug for Gaar-

dens Ejere, som i deres Salighedsdag ellers maatte rejse til Horne Kirke.

Dette gav Anledning til Asdal Kirke, der endnu for 300 Aar tilbage blot kaldtes Kapellet, efter at den lange i Horvejen havde faaet sin egen Menighed, og hvilke dog Gaardens Beboere udgjorde den største Del.

Vi ville haave til Øre for Hr. Mads og til Trost for Midder Polse, at de foreslæbde Midler havde hvert deres forsonede Virkning, men vi styrke dog Sandheden at sige, at endnu forstørrelses mangen ensom vandrænde Klittekøbør eriter paa Stranden eller i Heden ved en rastlende Lyd af Kobberlænker, som om en lankelet Mand ildsom forfulgte ham; ja, der vil ogsaa være dem, som mene at have set Karl Polse selv med en blodig Kniv i den højre Haand, medens han ræller med en Vanke, der kutter den venstre til den tilsvarende Hod. Maaske kan Du endog selv faa Gjenværdet at høre og se, om Du, hjælpe Læser, vil besøge disse enomme Egne; i ethvert Tilfælde kan Du besøge Kirken, den vanhellige Kilde, Præstehojen, hvor Munkens blev myrdet, og med Glæde vil den gjæstfrie Ejær vise Dig Karl Polses Flest, som, omend i instrukket Skikkelse, endnu har sin Plads over Indgangsdøren til det nuværende Asdal.

Ende.

Frederik d. Syvende og Anders Pedersen.

Anton Nielsen.

—
Paa Jægerspris findes der iblandt Kong Frederiks Ejeklæbøfater et stort, smukt Maleri, som forestiller en Ridetknægt i storlaget med brede Solstråler over Brystet. Han staar og holder Kongens hvidpære Ridethen, der vel egentlig er Hovedpersonen paa Billedet.

Om Kongens Forhold til denne Ridetknægt skal jeg fortælle nogle Småtaf, som fornylig er meddelt mig af en Mand, som antees for at være paalidelig. Ridetknægten hed Anders Pedersen og var født i Lyndby i Horns Herred. Han var meget ung, da han kom i Kongens private Ejendom; denne var da kun Prinsen Gang og jævnaldrende med Anders. Den fælles Kongdom forenede Prinsen og hans Ridetknægt i et fortroligt Venstaf. Der var jo en uhyre Forstsel paa deres Stilling i Samfundet, men de var ens i deres ungdommelige Følelser, og de følte sig desuden gjenstig tiltrukne af hinanden. Naar ingen hørte det, var de Tus, og Anders Pedersen har sikkert taget Del i de mange forstørre Eventyr, som Prins Frederik havde.

Man figer for et gammelt Ord, at det er ikke godt at plukke Kirkebær med de Store — og Kong Frederik var not ille bedrøvend andre store Mand. Naar der var nogen, han holdt af eller spogede forstroligt med, da funde der hænde, at han pludselig fandt, at denne Person glemte sin Stilling som Undersat. Naar der kom jaadan en Raptus, som aldeles ikke var til forudse, over Kongen, som jo aldrig var langt borte fra ham: "Men Du ved det jo ogsaa, Anders! fra den Tid, vi var herover. Hvem af os har saa Det?"

"Deres Majestat har altid Det, der er ganske rigtig to Mil, for der er en Mil frem, og en Mil tilbage."

Paa det ovenfor nævnte Maleri skal Anders Pedersen være gjengivet med stor Nojagtighed. Han er en stor, velbygget Mand, med et kraeftigt, rodt Ansigt, som ikke ser ud til nogensinde at have været sjældrig højt. Men det er ogsaa aldeles frist for det stereotypt, ærøbige Smil, som man finder hos den Slags Folk. Anders ser djærv og trimodig ud, og naar man ser hans Blik, da kommer man til at tanke paa den gamle Nam:

"Jeg kan se paa Dit Øje,
Der er en Skæl i Din Trøje."

Anders Pedersen overlevede sin longelevne Ven; han er død for saa Aar siden.

Godmorgen, Frederik! Hoordan har du det."

Kongen blev lidt slov over det og sagde hvidklenste til Ridetknægten:

"Tys, Anders! Sej Du ikke, jeg har Fremmede."

"Det vidste jeg først ikke noget af, brummede Anders og gik igien."

Naar Kongen var ude paa Jagt eller andre Ridetur, blev han lit tomtig. Anders følte da med sig en Bimpel, der vel kunde rumme en Pot og var dannet som et Clancier. En varm Dag, da Kongen var ude at ride, forlangte han sine Drækkvarer, hvad det nu var. Anders rakte ham Bimpen, og Kongen satte den for Muuden, men den var tom.

"Hoordan kan det være?" spurgte Kongen forundret.

"No, det er saadan, at jeg har først ikke været tomtig," svarede Anders.

Kongen lo af det, men såben lod han sætte Bund af Glas i sin Bimpel, for at Anders ikke skulle drille det ildsams men, uden at han merkede det. Bimpen findes paa Jægerspris, hvor enhver Besøgende kan faa den at se.

Kobbermannen oppe i den svenske Afdeling slog sine fem Slag paa den store Klokke, og Folk begyndte at trække mod Udgangene. Tappensstregen maatte da høre.

Ude paa den brede Promenade mødte man en, saa tæt stod Stovtangen under Tagenes Buer. Og langs Montrenes Rad og ind imellem dem var det en kompakt Menneskesmasse, der langsomt bevægede sig frem.

Ned til Kongen i Dag red ud i en Stov i Nærheden af Frederiksborg og fun havde Anders med sig, saa han en Herre, som han gjerne vilde tale med. Herren gik og spadserede i Stoven. Da Kongen fulgte paa ham, sagde han:

"Hør, Anders! saa af Din Hest og lad den Herre komme op paa den. Jeg vil tale med ham."

Denne Besøgning smagte nok ikke rigtig Anders; imidlertid stod han straks og gav ham et stort smil.

"Hvad skal dette betyde, Anders?" spurgte Kongen forbauset.

"Det skal gøre betyde, at han derhenne, han kan lige saa godt som jeg," svarede Anders, ganske mullen.

Anders slap ogsaa godt fra denne Besøg, men han fandt forresten ogsaa godt give den pane Mand, naar han vilde, dog var der altid i hans Ord et dristigt, frist Lune.

Kongen gjorde en Gang en Ridetur hen til nogle Oldtslevninger i Nordjylland; han havde flere af sine Hossfolk med sig. Det var en isold Vinterdag, men Kongen syntes ikke at mørke det. Han stod af Hesten og fordybede sig i Betragning af de gamle Sager. Men Kavallererne, som brød sig Bolger om Oldsager, gik frem og tilbage og stammede paa den frogne Jord. Ingen turde føge til Kongen, hvor meget de langtig efter at komme bortfra.

Saa figer en af Folget til Anders:

"Kan De ikke faa Kongen til at sige til Hest igen. De tor ja sige til ham, hvad De vil; det kan ingen af os andre." "Jeg kan jo prøve ad," sagde Anders. Han lod en anden Ridetknægt tage Kongens Hest, saa gik han hen til ham og sagde, idet han saa paa Hossfolk:

"Væsterne syrer! Deres Majestat."

Om Kongens, som jo vistnok har merest sig over at finde en Skæl i hans Ord som i hans Øje, steg straks efter tilhæftet med sit forfrosne Folge, der vistnok ikke var meget ophøjget ved den Maade, hvorpaa Anders havde udført sit Hverv.

Paa en Reise, som Kongen gjorde i Havn, var han ledsgaget af Kabinetsekretær Trap.

"Herskaa sluble vi jo have to Mil til vort Nattelovarter," sagde Kongen, da de hørte igennem en Landsby.

"Der er dog kun en Mil, Deres Majestat!" svarede Trap.

Men Kongen paabød bestemt, at der var to. Han vidste det saa godt fra den Tid, han levede i Havn, sagde han. Imidlertid vilde Trap heller ikke give sig, han havde jo nojagtige topografiske Kunstdokter.

Saa figer Kongen til Ridetknægten, som jo aldrig var langt borte fra ham:

"Men Du ved det jo ogsaa, Anders! fra den Tid, vi var herover. Hvem af os har saa Det?"

"Deres Majestat har altid Det, der er ganske rigtig to Mil, for der er en Mil frem, og en Mil tilbage."

Paa det ovenfor nævnte Maleri skal Anders Pedersen være gjengivet med stor Nojagtighed. Han er en stor, velbygget Mand, med et kraeftigt, rodt Ansigt, som ikke ser ud til nogensinde at have været sjældrig højt. Men det er ogsaa aldeles frist for det stereotypt, ærøbige Smil, som man finder hos den Slags Folk. Anders ser djærv og trimodig ud, og naar man ser hans Blik, da kommer man til at tanke paa den gamle Nam:

"Jeg kan se paa Dit Øje,
Der er en Skæl i Din Trøje."

Anders Pedersen overlevede sin longelevne Ven; han er død for saa Aar siden.

Godmorgen, Frederik! Hoordan har du det."

Kongen blev lidt slov over det og sagde hvidklenste til Ridetknægten:

"Tys, Anders! Sej Du ikke, jeg har Fremmede."

"Det vidste jeg først ikke noget af, brummede Anders og gik igien."

Naar Kongen var ude paa Jagt eller andre Ridetur, blev han lit tomtig. Anders følte da med sig en Bimpel, der vel kunde rumme en Pot og var dannet som et Clancier. En varm Dag, da Kongen var ude at ride, forlangte han sine Drækkvarer, hvad det nu var. Anders rakte ham Bimpen, og Kongen satte den for Muuden, men den var tom.

"Hoordan kan det være?" spurgte Kongen forundret.

"No, det er saadan, at jeg har først ikke været tomtig," svarede Anders.

Naar Kongen var ude paa Jagt eller andre Ridetur, blev han lit tomtig. Anders følte da med sig en Bimpel, der vel kunde rumme en Pot og var dannet som et Clancier. En varm Dag, da Kongen var ude at ride, forlangte han sine Drækkvarer, hvad det nu var. Anders rakte ham Bimpen, og Kongen satte den for Muuden, men den var tom.

"Hoordan kan det være?" spurgte Kongen forundret.

"No, det er saadan, at jeg har først ikke været tomtig," svarede Anders.

R. J. Paul,
President.

A. G. Kendall,
Kasserer.

A. U. Dann,
Assist. Kasserer.

Saint Paul National Bank

Efterfølger til
Howard County Bank.

St. Paul, Nebraska.

{ Autoriseret Kapital \$200,000.00
Udbetalt Kapital \$50,000.00

Udøver almindelig Bankforetning. Betsler udbetedes paa alle Europas ledende Byer. Dampskibs-Billetter tilhørs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udblaaenes paa gunstige Bilsaar. Vi gør Udbaaninger i gode Karme en Specialitet.

Forsker et komplettet Lager af Venstre, Kalkloevne, Blæske, Vinde-Glas,

Mobler, Matrasjer, Senge, Æder osv.

I Forbindelse hermed drives et Blæske-lagerverft, hvor Bestillinger af nytt Blæske, eller Reparation af gammelt udføres paa fort Rotis. Et Udvalg af Liglistre haves stædtigt paa Lager.

Dannebrog

Servicer et komplettet Lager af Venstre, Kalkloevne, Blæske, Vinde-Glas, Mobler, Matrasjer, Senge, Æder osv.

I Forbindelse hermed drives et Blæske-lagerverft, hvor Bestillinger af nytt Blæske, eller Reparation af gammelt udføres paa fort Rotis.

Beg forhandler ogsaa Teletøj og Glostradele for samme.

Priserne garanteret.

Theo. J. Steen.

Udsalg

Melstoffer samt „Feed“

hos M. C. Petersen i Dannebrog.

Paa Lager holdes fremdeles et Udvalg af Patent jaamt de almindelige Sorter Mel, Klid, „Shorts“ o. j. v.

HVEDE MODTAGES I BYTTE FOR MEL.

<